

3.11.19, Telecí, 20. neděle po Trojici

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. (Ž 34, 2-4)

PÍSEŇ 158 samému bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Milostivý Bože a Otče náš! Ty nepřestáváš působit svým Duchem mezi lidmi. Neustále nás voláš k sobě. Budiš v člověku touhu po svém slovu. Tvůj Syn, Ježíš Kristus, přišel do tohoto světa: hledal ztracené, uzdravoval nemocné, vysvobozoval posedlé, shromáždil rozptýlené, ztraceným otevřel dveře domova, hříšným zvěstoval evangelium. Tak mnoho radosti jsi v něm pro nás připravil! My tvé pozvání chceme přijmout. Ale kde nás zatím vidíš? Toneme ve svých starostech. Dáváme přednost svým zájmům před tvým královstvím. Tvé království však není závislé na nás, na našich rodinách, našich sborech. Pokorně to vyznáváme.

Prosíme, smiluj se nad námi: otřes námi skrze své slovo, přived' nás k sobě samému. Učiň to i všem, kteří spolu s námi na tebe čekají.

Amen.

I. ČTENÍ / Jr 25, 8-10

PÍSEŇ / 384 pomoz mi,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Milostivý Bože, náš Otče, ty jsi nás našel v Ježíši Kristu i tam, kde jsme byli zapomenuti, uprostřed trápení a bolesti, hříchu a zlosti.

Otevíráš nám společenství svého lidu, činíš z nás svou rodinu. Tvá láska nám dává odvahu otevřít ústa a prosit.

Prosíme za víru, naději a lásku: Dej, ať se tvůj lid nikde za tvé evangelium nestydí, tvým slovem nepohrdá, tvou lásku nezneužívá. Dej nám sílu, ať nás starosti o chléb vezdejší, o dobrý a přijatelný život nečiní hluchými, a tak ať nejsme překážkou bližním okolo nás.

Prosíme za pokoj mezi lidmi a mír na zemi: Dej, ať lid Kristův všude na světě vnáší pokoj a smíření do lidských srdcí, aby nenávisť ustupovala; ať posiluje a podepírá všechny, kdo usilují o pokoj na světě. Dej nám sílu, abychom byli svědky tvého pokoje v obci, kde žijeme, na svém pracovišti, ve škole, v učení.

Prosíme za všechny, kdo jsou v trápení a bolestech: Dej své církvi, aby dosvědčovala naději, přinášela pomoc, otevírala dveře zamčené pro tvrdost lidských srdcí a posilovala tam, kde je už jen sklíčenost a únava. Vždyť ty jsi v Ježíši Kristu naděje všech, ty víš o každém, kdo prosí, znáš všechny, kdo k tobě utíkají, vidíš ty, kteří tě hledají. Prosíme, skloň se v milosrdenství ke svému stvoření.

A společně k tobě voláme: Otče náš, který jsi v nebesích...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ef 5, 15-17

POŽEHNÁNÍ

Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen. (Ž 121,5-8)

PÍSEŇ 489 tvé požehnání

N. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Mt 22, 1-10

Milí přátelé,

ale oni nechtěli. Jak často ta slova slyšíme. Ale oni nechtějí, mně se nechce, popřípadě nemám čas. Komu by se taky chtělo. Na druhou stranu, kdyby se chtělo, jim chtělo, tak by nebyl problém, prostě by vstali a šli, my bychom to nemuseli řešit ani si dnes povídat o podobenství, kde někteří z těch, co nechtějí, ty zvoucí služebníky nakonec pobíjí a až pak jsou taky pobiti.

Ale proč nechtěli, vždyť pozvání na svatbu, taková čest. Na co už taky jiného, teda na svatbu se mi taky nikdy nechce, ale odmítnout úplně nemohu, leda se omluvit, což i tak dělám dost často. Proč tedy nechtěli. Snad proto, že měli jiné věci, pole, obchod, něco, co je zkrátka vidět a asi to má i nějaký smysl. Proto to však není. Jde o vztah, k tomu, kdo se zrovna žení, ke společenství, kterému se káže, k tomu, co všechno je připraveno, ale i k těm, kdo tam budou spolu s námi. I proto nechtěli jít. Dali přednost svým starostem před Božím královstvím. Před těmi druhými. Proč by taky chodili, stejně z toho nic nebude, tak proč se namáhat. A proč se třeba nedomluvit, tak půjdeme všichni a bude nám hej.

Jenže nebude. Místo toho ty poslané služebníky ještě spíš zabijí, než aby se dostavili, obětovali kus svého drahocenného času

právě ve prospěch toho druhého, těch druhých. A tady už nejde o nezáměr, nýbrž o aktivní odpor. Nehledat, co nás spojuje, hledat, co nás rozděluje. Než by přišli, přijali pozvání, raději ty poslané zabijí, hlavně aby nemuseli chodit, kam se jim nechce. Já a jenom já, my a jenom my. A tak je to se vším, dokonce i s Božím královstvím. Jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. A teď kde se stala chyba? Proč nechtěli přijít? A co jim v tom bránilo? Prostě nechtěli, důvod se najde vždycky, tak třeba co bychom tam asi tak dělali.

No co, byli tam spolu s ostatními. No právě proto, stejně to nejsme my, tak proč se obtěžovat a my je stejně nezajímáme, tak proč se namáhat. No právě proto, kvůli čemu jinému než tomu, aby je to vůbec zajímat začalo. Nezáměr, natož aktivní odpor přece neznamená rezignaci, nýbrž jde o to ten zájem a aktivní účast vzbudit, všechno je připraveno, tak pojd'te. Co už jiného má nalákat než naše pozvání, než naše jen pojd'te než aktivita na straně nás poslaných. A ne proto, aby nás bylo trochu víc, o to tu přece nejde, ale proto, že je to důležité, důležité pro náš život, důležité pro naši spásu, důležité i pro to, čím pak i my sami celý týden žijeme.

Dokud nás tedy ti, co zůstali, nebudou chtít zabít, ano, i to se může stát. Návist dnes číhá na každém rohu. A ano, tady už jde o život. Pozvání na svatbu je otázka života a smrti. A nejen na svatbu, na každé to, kam nás zve sám král, postava nikoli z pohádek, nýbrž

politický činitel a demonstrativní neúčastí na jím pořádané a připravené akci vyjadřuje se i uznání, respektive neuznání tohoto politického kroku. Buď je nám to jedno nebo s tím prostě nesouhlasíme. Aby se nějaká svatba děla, aby nás na ni, byť by to byl sám král, ještě zval, a ještě nám to připomínal, že máme přijít. Ne, ne, ne a ne. My máme svých starostí dost.

Bůh však ne. To on strojí svatbu svému synu a posílá své služebníky, takže i nás, abychom přivedli pozvané. A pozvaní jsou v podstatě všichni. A jsou? Nechybí mezi nimi někdo? Právě že ne. Nebo spíš to se ještě ukáže, zda to ti původně pozvaní i přijmou nebo budeme muset jít ještě někam jinam a že máme kam.

Po třetím pozvání, kdy už dojde trpělivost úplně všem a ti služebníci jsou nakonec zmordováni, rozhněval se i král a vrahy zahubil. Ne všechny, jen ty vrahy a jejich město vypálil. Nebo spíš nechal svým vojskem vypálit. Ano, i pozvání na svatbu může být otázkou života a smrti a ano, můžeme odmítnout pro jiné zájmy, ale vyřádit se svou zlostí a vztekem na jeho služebnících, to už je moc.

A zbylým svým učedníkům řekl, že ti pozvaní hosté nebyli té svatby hodni. Aktivně se obrátili proti tomu, co jsem i pro ně připravil, potupně mé služebníky ztýrali a zabili, takže i oni museli zemřít. Na králův hněv.

Jděte tedy na rozcestí a koho najdete, pozvěte na svatbu. Obrat jako hrom. Už se netýká jen pozvaných, původně pozvaných, taky z nich už nikdo moc nezbyl, týká se všech. A tak to má být. Když nechce, tak nechce, jděte jinam. Ale kam? Kdo jiný by měl přijmout pozvání na svatbu než ti původně pozvaní?

A služebníci, tedy ti, co zbyli, skutečně vyšli a shromáždili všechny, které našli. A tak to má být. Nescházet se k, ale proto, že se chceme scházet, zlí i dobří. A svatební síň se naplnila stolovnicí, kdo by to byl ještě před chvílí řekl, co bychom i my za to dali a jak se to tak rychle stane, nejdřív nikdo nic a teď tohle.

Inu, jde o novou a zcela zásadní skutečnost společného shromáždění, které je tu najednou pro všechny. V tom je ta změna, už ne jen pro ty vyvolené a předem pozvané, které i my známe, už jde o úplně každého z nás. Boží království není jen pro někoho, dokonce ani ti někteří ho nejsou hodni, je tu, má tu být pro všechny.

A teď co to znamená. Pro všechny, které našli, zlé i dobré. Každý z nás je v zásadě dobrý, ale všichni máme jedno společné, chceme tu být spolu s ostatními. Chceme tu být i proto, že tu je ten druhý a sdílet s ním dobré i zlé. Lidský život není jednorozměrný a nese s sebou mnohé. Dokonce i ty, které bychom nečekali.

A tak pojd'te, vše jest připraveno. Nejsme lepší než ostatní, jsme ti, kterým náš Pán a Král říká, abychom se nebáli hledat tam,

kde bychom to už ani nečekali. Copak shromáždit se k tomu, co připraví jeden dva lidi, ale když do toho půjdou úplně všichni, to už je něco jiného.

Stačí chtít. Nebát se odmítnutí a zvat znovu a znovu, někdy i vést, ale rozhodně se nenechat odradit, a to ani za hranicemi těch, které bychom čekali a kde bychom to čekali. Dnes si už nemůže být nikdo ničím jist. Stolovníci nemusejí být jen ti naši, mohou být i cizí, jen je umět pozvat, ke společnému stolu, ke společnému dílu, ke společnému slovu.

A v čem že je ten problém? Proč jsme museli vyjít až daleko za hradby Jeruzaléma a podívat se i po jiných? Protože nejde o nás, jde o ty, kteří o to stojí a kdo je ten, který o to nakonec stál?

Člověk na rozcestí, stačí v něm jen probudit tu otázku po Bohu, po něčem společném, po svatební hostině.

A co že je ta svatební hostina?

Království nebeské, které se však děje tady a teď. Hostina Beránkova, když je všechno, jak má být. Otázka po tom, kdo je ten druhý a proč zrovna on, a ne někdo jiný. A kdo jsme my, pozvaní?

Už ne ti, s kým se počítalo, ale kdo vyslechli naše pozvání a přišli, aby se svatební síň naplnila. A těmi mohou být úplně všichni, stačí jen chtít.

Vždyť je vše připraveno. A když nechtějí? Přijdou jiní. A kdo jiní? Třeba ty nebo já nebo oba dva, vždyť je to jedno, pozvaní byli přece všichni.

Ale stačí nám to? Nepotřebujeme místo neustálého zvaní a domlouvání spíš prostě a jednoduše přivést? K otázce, kdo jsme a co tu vlastně děláme?

Snad ne svatbu, na které se všichni nakonec sejdeme. Svatbu, která není jen svatbou pro svatbu, ale proto, abychom si všichni nakonec uvědomili, že tu nejsme jen sami pro sebe, ale dostat se má právě i na ty na cestách a rozcestích, kteří hledají především dobré slovo, slovo povzbuzení, že i na ně se může dostat. Slovo, které jim má říct, jsem tu a ty můžeš jít se mnou.

Dobře, pozvaní se toho necítí být hodni, a tak s díky i ne-díky odmítají, nechce se mi, nemám čas. Ale Bůh, ten má čas vždycky, i když mít s námi se všemi trpělivost, to už chce kuráž.

A rozhodně se nikoho a ničeho nebojí. Ani případného neúspěchu ani možného odmítnutí ani že by nakonec nepřišel vůbec nikdo. Potenciál tu je, ve středu úplně narvaný kostel, dobře, ne na svatbu, nýbrž na pohřeb, ale náhle si nebylo kam sednout. A pak že nejsou lidi.

Jsou, ale čekají jen a jen na nás.

PÍSEŇ / 419 mocný bože, 442 pane dnešek